



05-08-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

"অব্যক্ত মহাবাক্য"

ৰিভাইজ্: 07-12-1983 মধুবন

"শ্ৰেষ্ঠ পদ প্ৰাপ্তিৰ আধাৰ - 'মুৰুলী' "*

আজিৰ মুৰুলীধৰ পিতাই নিজৰ মুৰুলীৰ স্নেহী সন্তানসকলক চাই আছে যে মুৰুলীধৰ পিতাৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ আছে আৰু মুৰুলীৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ আছে। মুৰুলীৰ লগত কিমান মগ্ন হৈ যায়। নিজৰ দেহৰ চেতনা পাহৰি দেহী (আত্মা) হৈ বিদেহী পিতাৰ পৰা শুনে। অলপো দেহধাৰি স্মৃতিৰ চেতনা নাথাকে। এইটো বিধিৰে মগ্ন হৈ কেনেকৈ ফুৰ্তিত নাচি থাকে। নিজক ভাগ্যবিধাতা পিতাৰ সন্মুখত পদ্মাপদম ভাগ্যবান বুলি ভাবি, আত্মিক নিচাত থাকে। যেতিয়া এই আত্মিক নিচা, মুৰুলীধৰৰ মুৰুলীৰ নিচা বাঢ়ি যায় তেতিয়া নিজকে এই ধৰণীৰ আৰু দেহৰ পৰা নিলগে ওপৰত উৰি থকাৰ অনুভৱ কৰে। মুৰুলীৰ সুৰত অৰ্থাৎ মুৰুলীৰ সংগীত আৰু ৰহস্যময়ীতাত মুৰুলীধৰ পিতাৰ লগত অনেক অনুভৱত গুচি যায়। কেতিয়াবা মূল বতন, কেতিয়াবা সুক্ষ্ম বতনত গুচি যায়, কেতিয়াবা নিজৰ ৰাজ্যত গুচি যায়। কেতিয়াবা লাইট-হাউচ, মাইট-হাউচ হৈ এই দুখী অশান্ত সংসাৰৰ আত্মাসকলক সুখ শান্তিৰ কিৰণ দিয়ে, নিতৌ তিনিওলোকত পৰিক্ৰমা কৰে। কাৰ লগত? মুৰুলীধৰ পিতাৰ লগত। মুৰুলী শূনি শূনি অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ দোলাত দোলে। মুৰুলীধৰৰ মুৰুলী সুৰৰ সৈতে অবিনাশী আশীৰ্বাদৰ দৰৰ মিলি শৰীৰ, মন সুস্থ হৈ যায়। নিচাত মগ্নহৈ নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ যায়। বেগমপুৰৰ (য'ত কোনো দুখ নাই) বাদশ্বাহ হৈ যায়। স্ব-ৰাজ্য অধিকাৰী হৈ যায়। এনেকুৱা বিধিপূৰ্বক মুৰুলীৰ স্নেহী সন্তানসকলক চাই আছিল। একেখন মুৰুলীৰ দ্বাৰাই কোনোৱা ৰজা, কোনোবা প্ৰজা হৈ যায় কিয়নো বিধিৰ দ্বাৰা সিদ্ধি হয়। যিয়ে যিমানেই বিধিপূৰ্বক শুনে সিমানেই সিদ্ধি স্বৰূপ হৈ যায়।

এক হ'ল বিধিপূৰ্বক শুনোতা অৰ্থাৎ সমাহিত কৰোঁতা। দ্বিতীয় হ'ল নিয়ম পূৰ্বক শুনোতা, কিছু সমাহিত কৰোঁতা, কিছু বৰ্ণনা কৰোঁতা। তৃতীয় বিধৰটো কথাই নাই। যথার্থ বিধিপূৰ্বক শুনোতা অৰ্থাৎ সমাহিত কৰি লওঁতাৰ স্বৰূপ হৈ যায়। তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো কৰ্মই মুৰুলীৰ স্বৰূপ। নিজে নিজক সোধা কিমান নম্বৰত আছোঁ? প্ৰথমত নে দ্বিতীয়ত? মুৰুলীধৰ পিতাৰ প্ৰতি সন্মান অৰ্থাৎ মুৰুলীৰ প্ৰতিটো শব্দৰ প্ৰতি সন্মান। এটি এটি মহাবাক্য 2500 বছৰৰ উপাৰ্জনৰ আধাৰ। পদম (multimillion) উপাৰ্জনৰ আধাৰ। সেই হিচাপত যদি এটা বৰদানৰ পৰা বঞ্চিত হ'লা পদমৰ উপাৰ্জনৰ পৰা বঞ্চিত হ'লা। এটা বৰদানে খাজনাৰ খনি বনাই দিয়ে। এনেকৈ মুৰুলীৰ প্ৰতিটো শব্দ বিধিপূৰ্বক শূনি আৰু তাৰ পৰা প্ৰাপ্ত হোৱা সিদ্ধিৰ হিচাব-নিকাচৰ গতিকে জানোতা জনে শ্ৰেষ্ঠ গতি প্ৰাপ্ত কৰে। যেনেকৈ কৰ্মৰ গতি গহন সেইদৰে বিধিপূৰ্বক মুৰুলী শূনা আৰু সমাহিত কৰাৰ গতি অতি শ্ৰেষ্ঠ হয়। মুৰুলীয়েই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ শ্বাস। শ্বাস যদি নাই তেন্তে জীৱনো নাই - এনেকুৱা অনুভৱী আত্মা হোৱা নহয় জানো। নিজে নিজকে নিতৌ পৰীক্ষা কৰা যে আজি এনেকুৱা মহত্ব পূৰ্বক, বিধি পূৰ্বক মুৰুলী শুনিলোনে? অমৃত বেলাৰ এই বিধিয়ে গোটেই দিন প্ৰত্যক কৰ্মত সিদ্ধি স্বৰূপ স্বতঃ আৰু সহজে বনায় দিয়ে। বুজিলা।

নতুন নতুন আহিছা নহয়। গতিকে শেষত আহিও প্ৰথম যোৱাৰ উপায় শুনাই আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা তীব্ৰ গতিৰে প্ৰথমত আগবাঢ়ি যাবা। সময়ৰ দূৰত্বতক এই বিধিৰে দ্ৰুত গতিৰে অতিক্ৰম কৰিব পাৰিব। বাপদাদাই সাধন বা উপাই শুনাই থাকে যাতে কোনো সন্তানৰে আপত্তি থাকি নাযায় - পিছত কিয় আহিলো বা পিছত কিয় মাতিলে... কিন্তু আগবাঢ়ি যাব পাৰা। আগবঢ়া যোৱা শ্ৰেষ্ঠ বিধিৰে শ্ৰেষ্ঠ পদ লোৱা। আপত্তিটো নাথাকে নহয়। ৰিফাইন (পৰিশোধিত) পথ দেখুৱাই

থকা হৈছে। তৈয়াৰ হৈ যোৱাৰ পিছত আহিছা। তৈয়াৰ কৰি থোৱা মাখন খোৱাৰ সময়ত আহিছা। এক পৰিশ্ৰম কৰাৰ পৰা প্ৰথমৰ পৰাই মুক্ত। এতিয়া কেৱল খোৱা আৰু হজম কৰা। সহজ নহয় জানো। ভাল বাৰু!

এনেকুৱা সৰ্ব বিধি সম্পন্ন, সৰ্ব সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা, মুৰুলীধৰৰ মুৰুলীত দেহৰ বোধ পাহৰি যাওঁতা, আনন্দৰ দোলাত দোলি থাকোঁতা, আত্মিক নিচাত মস্ত যোগী হৈ থাকোঁতা, মুৰুলীধৰ আৰু মুৰুলীৰ সন্মান ৰাখোতা, এনেকুৱা মাষ্টৰ মুৰুলীধৰ, মুৰুলী বা মুৰুলীধৰ স্বৰূপ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ সাকাৰী আৰু আকাৰী দুয়ো প্ৰকাৰৰ সন্তানৰ প্ৰতি স্নেহ সম্পন্ন স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ লগত অব্যক্ত বাবদাদাৰ সাক্ষাৎ:

(1) সদায় এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকোতা, একৰস স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা নহয়! সদায় একৰস আত্মা হোৱা নে আৰু অন্য কিবা ৰসে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে? কোনো অন্য ৰসে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত নকৰে নহয়? তোমালোক সকলোৰেতো এজনেই। এজনতেই সকলো সমাহিত হৈ আছে। যেতিয়া হোৱাই এজনৰ, আন কোনো নাই তেন্তে যাবা ক'লৈ। কোনো ককা, মামা, খুড়াটো নাই নহয়। তোমালোক সকলোৱে কি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা? এইটোৱেই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা নহয় যে সকলো তুমিয়ে হোৱা। কুমাৰীসকলে দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা কৰিছানে? দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা আৰু ডিঙিত বৰমালা পৰিল। প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা আৰু বৰ পালা। বৰো পালা আৰু ঘৰো পালা। গতিকে বৰ আৰু ঘৰ পাই গ'লা। কুমাৰীসকলৰ কাৰণে মাঁ-পিতাই কি ভাবিবলগীয়া হয় – যাতে ভাল বৰ আৰু ঘৰ পায়। তোমালোকেতো এনেকুৱা বৰ পালা যাৰ মহিমা জগতে কৰে। ঘৰো এনেকুৱা পালা য'ত অগ্ৰাণ্ত বস্তু একো নাই। তেন্তে দৃঢ়তাৰে বৰমালা পিন্ধিলানে? এনেকুৱা কুমাৰীসকলক বুধিয়ক বুলি কোৱা হয়। কুমাৰীসকলতো হৈয়েই বুধিয়ক। বাপদাদাই কুমাৰীসকলক দেখি সুখী হয় কিয়নো ৰক্ষা পৰিল। কোনোবা বাগৰি পৰাৰ পৰা যদি ৰক্ষা পৰে তেন্তে ভাল লাগে নহয় জানো। মাতাসকল যি বাগৰি পৰি গৈছিল তেওঁলোকক কোৱা হ'ব বাগৰি পৰা সকলক ৰক্ষা কৰিলে। কিন্তু কুমাৰীসকলক ক'ব পাৰি বাগৰি পৰাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিল। গতিকে তোমালোক কিমান ভাগ্যবান হোৱা। মাতাসকলৰ নিজৰ ভাগ্য, কুমাৰীসকলৰ নিজৰ ভাগ্য। মাতাসকলো ভাগ্যবান কিয়নো তথাপিও গো-পালকৰ গাই হোৱা।

(2) সদায় মায়াজিৎ হোৱানে? যি মায়াজিৎ হ'ব, তেওঁৰ বিশ্বকল্যাণকাৰীৰ নিচা নিশ্চয় থাকিব। এনেকুৱা নিচা থাকেনে? বেহদৰ সেৱা অৰ্থাৎ বিশ্বৰ সেৱা। আমি বেহদৰ মালিকৰ বালক হওঁ, এইটো স্মৃতি যাতে সদায় থাকে। কি হৈ গ'লো, কি পাই গ'লো, এইটো স্মৃতি থাকেনে! মাথো এইটো ফুৰ্তিত সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকা। আগবাঢ়োতা সকলক দেখি বাপদাদা হৰ্ষিত হয়।

সদায় পিতাৰ স্মৃতিৰ মস্তি ত মস্ত হৈ থাকা। ঈশ্বৰীয় ফুৰ্তিয়ে কি বনাই দিয়ে? একেবাৰে মাটিৰ পৰা আকাশ নিবাসী। তেন্তে সদায় আকাশত থাকানে মাটিত, কিয়নো উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাৰ সন্তান হ'লা, তেন্তে তলত কেনেকৈ থাকিব? মাটিটো তলত থাকে। আকাশ হ'ল উচ্চ, তেন্তে তললৈ কেনেকৈ আহিব। কেতিয়াও বুদ্ধিৰূপী ভৰি মাটিত নহয় ওপৰত। ইয়াকে কোৱা হয় উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ উচ্চ সন্তান। এয়ে নিচা থাকক। সদায় অচল-অটল সৰ্ব খাজানেৰে সম্পন্ন হৈ থাকা। অলপো মায়াত বিচলিত হ'লে সৰ্ব খাজানাৰ অনুভৱ নহ'ব। পিতাৰ দ্বাৰা কিমান খাজনা প্ৰাপ্ত কৰিছা, সেই খাজানাবোৰক স্থায়ী কৰি ৰখাৰ সাধনা হ'ল, সদায় অচল-অটল হৈ থকা। অচল হৈ থাকিলে সদায় আনন্দৰ অনুভূতি হৈ থাকিব। বিনাশী ধনৰো আনন্দ থাকে নহয়। বিনাশী নেতৃবৰ আসন পালে, নাম-খ্যাতি পালেও কিমান আনন্দিত হয়। এয়াটো অবিনাশী আনন্দ। এই আনন্দ তেওঁলোকৰ থাকিব যি অচল-অটল হ'ব।

সকলো ব্ৰাহ্মণৰ স্বৰাজ্য প্ৰাপ্ত হৈ গ'ল। প্ৰথমে গোলাম আছিল, গাইছিল মই গোলাম, মই গোলাম.... এতিয়া স্বৰাজ্য অধিকাৰী হৈ গ'ল। গোলামৰ পৰা ৰজা হৈ গ'ল। কিমান অন্তৰ আহি গ'ল। দিন ৰাতিৰ অন্তৰ নহয়নে। পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু গোলামৰ পৰা ৰজা হোৱা। এনেকুৱা ৰাজ্য গোটেই কল্পতে প্ৰাপ্ত হ'ব নোৱাৰে। এই স্ব-ৰাজ্যৰ দ্বাৰাই বিশ্বৰ ৰাজ্য পায়। গতিকে এতিয়া এইটো নিচাত সদায় থাকা - আমি স্বৰাজ্য অধিকাৰী হওঁ, তেতিয়া এই কৰ্মেন্দ্ৰীয় স্বতঃ শ্ৰেষ্ঠ পথত চলিব। সদায় এইটো আনন্দত থাকা যে যি পাবলগীয়া আছিল পাই গ'লো.... কেনেকুৱা আছিলোঁ কেনেকুৱা হৈ গ'লো। ক'ত পৰি আছিলো আৰু ক'ত আহি পালোঁ।

অব্যক্ত বাপদাদা মহাবাক্যৰ পৰা নিৰ্বাচিত প্ৰশ্ন-উত্তৰ

প্ৰশ্ন:- পুৰুষাৰ্থৰ অন্তিম লক্ষ্য কি? যাৰ প্ৰতি বিশেষ মনোযোগ দিব লাগে?

উত্তৰ:- অব্যক্ত ফৰিষ্টা হৈ থকা - এয়াই হ'ল পুৰুষাৰ্থৰ অন্তিম লক্ষ্য। এই লক্ষ্যক সন্মুখত ৰাখিলে অনুভৱ কৰিবা যে লাইটৰ মণ্ডলত মোৰ এইয়া লাইটৰ শৰীৰ। যিদৰে ব্যক্ত পাঁচ তত্বৰ মণ্ডলত থাকে, সেইদৰে অব্যক্ত লাইটৰ মণ্ডলত আছে। লাইটৰ ৰূপতো আছে, কিন্তু আশে পাশে চাৰিওফালে লাইটেই লাইট আছে। মই আত্মা জ্যোতি ৰূপ হওঁ - এইয়াটো লক্ষ্য আছেই। কিন্তু মই আকাৰতো লাইটৰ মণ্ডলত আছে।

প্ৰশ্ন:- প্ৰত্যেক কৰ্ম কৰোতে কোনটো স্মৃতিক বিশেষ ভাবে বঢ়ালে নিৰকাৰী অৱস্থা (ষ্টেজ) সহজে আহি যাব?

উত্তৰ:- প্ৰত্যেক কাৰ্য কৰোতে যাতে এইটো স্মৃতি থাকে যে মই ফৰিষ্টা নিমিত্ত এই কাৰ্যৰ অৰ্থে পৃথিৱীত ভৰি দিছো, কিন্তু মই অব্যক্ত দেশৰ বাসিন্দা হওঁ। মই এই কাৰ্যৰ অৰ্থে বতনৰ পৰা পৃথিৱীলৈ আহিছো, কাম শেষ হ'ল, আকৌ পুণৰ নিজৰ বতনত। এইটো স্মৃতিৰে সহজে নিৰকাৰী অৱস্থা আহি যাব।

প্ৰশ্ন:- সাক্ষাৎ স্বৰূপৰ নিচাৰ পইণ্টৰ লগতে কোনটো অনুভৱত থাকিলেহে সাক্ষাৎকাৰ মূৰ্ত হ'ব পাৰিবা?

উত্তৰ:- যিদৰে এইটো স্মৃতি থাকে যে মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ, মই ব্ৰাহ্মণ আত্মা হওঁ, মই শক্তি হওঁ। এইটো স্মৃতিৰে নিচা আৰু আনন্দৰ অনুভৱ হয়। কিন্তু যেতিয়া অব্যক্ত স্বৰূপত লাইটৰ মণ্ডলত নিজকে অনুভৱ কৰিবা তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ মূৰ্ত হ'বা কিয়নো সাক্ষাৎকাৰ লাইটৰ অবিহনে নহয়। গতিকে তোমালোকৰ লাইটৰ ৰূপৰ প্ৰভাৱতে তেওঁলোকৰ দৈৱী স্বৰূপৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব।

প্ৰশ্ন:- বৰ্তমান সময় অনুসৰি তোমালোকৰ কোনটো স্বৰূপ হোৱা উচিত? এতিয়া কোনটো পাৰ্ট সমাপ্ত হ'ল?

উত্তৰ:- বৰ্তমান সময় অনুসৰি তোমালোক সকলোৰে জ্বালামুখী স্বৰূপৰ প্ৰয়োজন। সাধাৰণ স্বৰূপ, সাধাৰণ বাণী যাতে চকুত নপৰে, অনুভৱ কৰক যে এই দেৱীয়ে মোৰ প্ৰতি কি আকাশবাণী কৰে। এতিয়া তোমালোকৰ গোপী অৱস্থাৰ পাৰ্ট সমাপ্ত হ'ল। যেতিয়া তোমালোক শক্তি ৰূপত থাকিবা তেতিয়া তোমালোকৰ দ্বাৰা সকলোৰে অনুভৱ কৰিব যে এইয়া কোনো অৱতাৰ হয় - এইয়া কোনো সাধাৰণ শৰীৰধাৰী নহয়। অৱতাৰ প্ৰকট হৈছে। মহাবাক্য উচ্চাৰণ কৰিলে আৰু প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। এতিয়া অৱস্থা আৰু পুৰুষাৰ্থৰ লক্ষ্য এইটো হ'ব লাগে।

প্ৰশ্ন:- নিমিত্ত হোৱা মুখ্য সেৱাধাৰী, ৰাজ্য-ভাগ্যৰ সিংহাসন লওঁতা অনন্য ৰত্নসকলৰ সেৱা কি?

উত্তৰ:- তেওঁলোকে লাইট-হাউচ হৈ পৰিক্ৰমা কৰিব আৰু চাৰিওফালে লাইট দি থাকিব। এজনে অনেকক লাইট দিব। স্থূল কাম-কাজৰ পৰা অনাসক্ত হৈ যাব। ইংগিতেৰে শুনিলে, নিৰ্দেশনা দিলে আৰু পুণৰ অব্যক্ত বতনত।

এতিয়া দায়িত্ব আৰু সেৱাৰ বিস্তাৰটো চাৰিওফালে আৰু বৃদ্ধি হ'ব। বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ যি সেৱা হৈ আছে, সেইয়া বাঢ়িব।

প্ৰশ্ন:- চক্ৰৱৰ্তী ৰজা কোন হয়, তেওঁৰ লক্ষণবোৰ শুনোৱা?

উত্তৰ:- যি এতিয়া চক্ৰধাৰী হয়, তেওঁৰেই চক্ৰৱৰ্তী মহাৰজা হ'ব। যাৰ লাইটৰো চক্ৰ থাকিব আৰু সেৱাত প্ৰকাশ বিয়পোৱা চক্ৰও থাকিব, তেতিয়াহে কোৱা হ'ব চক্ৰধাৰী। এনেকুৱা চক্ৰধাৰীয়েহে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব পাৰে। তোমালোকৰ লাইটৰ ৰূপ আৰু লাইটৰ মুকুট এনেকুৱা গতানুগতিক হৈ যাওঁক যাতে চলা ফুৰা কৰোঁতে সকলোৱে দেখা পায় যে এওঁলোক লাইটৰ মুকুটধাৰী হয়।

প্ৰশ্ন:- কোনটো অভ্যাসৰ দ্বাৰা শৰীৰৰ হিচাপ-নিকাচ পাতল হৈ যাব, শৰীৰে নিদ্ৰাৰ খোৰাক পাই যাব?

উত্তৰ:- অব্যক্ত লাইটৰ ৰূপত স্থিত হোৱা অভ্যাস, শৰীৰৰ পৰা নিলগ হোৱাৰ অভ্যাস থাকিলে 2-4 মিনিটৰ অশৰীৰী স্থিতিৰ দ্বাৰা শৰীৰে নিদ্ৰাৰ খোৰাক পাই যাব। শৰীৰটো পুৰণাই থাকিব। হিচাপ-নিকাচো পুৰণা হ'বই। কিন্তু লাইট-স্বৰূপৰ স্মৃতি মজবুত কৰিলে হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰাত লাইট ৰূপ হৈ যাবা, ইয়াৰ বাবে অমৃতবেলা বিশেষ এইটো অভ্যাস কৰা যে মই অশৰীৰী আৰু পৰামৰ্শমৰ নিবাসী হওঁ, অথবা অব্যক্ত ৰূপত অৱতৰিত হৈছোঁ।

প্ৰশ্ন:- মায়াজিৎ হোৱাৰ সহজ সাধন কি ?

উত্তৰ:- মায়াজিৎ হ'বৰ বাবে নিজৰ অৱগুণ সমূহৰ ওপৰত ক্ৰোধ কৰা। যেতিয়া খং উঠে পৰস্পৰৰ মাজত নকৰিবা, অৱগুণবোৰৰ ওপৰত কৰা, নিজৰ দুৰ্বলতা বিলাকৰ ওপৰত ক্ৰোধ কৰা তেতিয়া মায়াজিৎ সহজে হৈ যাবা।

প্ৰশ্ন:- গাঁৱৰ বাসিন্দাসকলক দেখি বাপদাদা বিশেষ সুখী হয় কিয়?

উত্তৰ:- কিয়নো গাঁৱৰ বাসিন্দাসকল বহুত সহজ-সৰল হয়। পিতাকো ভোলানাথ বুলি কয়। যি দৰে ভোলানাথ পিতা সেইদৰে সহজ সৰল গাঁৱৰ বাসিন্দাসকল। সেয়েহে সদায় যাতে এইটো আনন্দ থাকে যে আমি বিশেষ ভোলানাথৰ প্ৰিয় হওঁ। ভাল বাৰু।

***বৰদান:-** মৌনতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনাৰ নিমিত্ত হওঁতা মাষ্টৰ শান্তিদাতা হোৱা।

মৌনতাৰ শক্তি জমা কৰিবৰ বাবে এই শৰীৰৰ প্ৰতি অনাসক্ত হৈ যোৱা। এই মৌনতাৰ শক্তি বহুত মহান শক্তি হয়, ইয়াৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হয়। যিয়ে শব্দৰ পৰা নিলগত মৌনতাৰ ৰূপত স্থিত হ'ব, তেওঁৰেই স্থাপনাৰ কাৰ্য কৰিব পাৰিব। সেয়েহে শান্তি দাতা অৰ্থাৎ শান্ত স্বৰূপ হৈ অশান্ত আত্মাসকলক শান্তিৰ কিৰণ দিয়া। বিশেষ শান্তিৰ শক্তি বঢ়োৱা। এয়াই সকলোতকৈ ডাঙৰ মহাদান, এয়াই সকলোতকৈ প্ৰিয় আৰু শক্তিশালী বস্তু।

***শ্লোগান:-** প্ৰত্যেক আত্মা বা প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি শুভ-ভাৱনা ৰখাটোৱেই হ'ল বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
